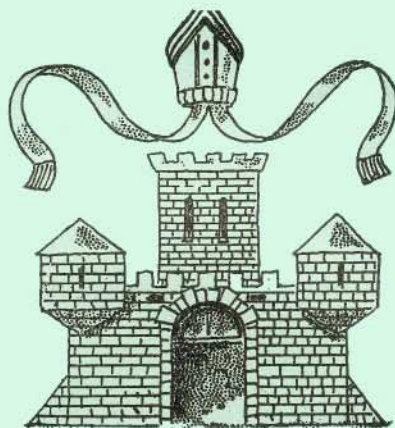

DET DANSKE

SPEJDERKORPS

SPUL

1. SILKEBORG TROP

ejdere

ve 1. SILKEBORG FLOKKE

50 år

1910 - 1960

11. januar

Kære spejder.

Når du modtager dette jubilæumsskrift fylder din trop 50 år . Det er en gammel trop, men en trop med ungt blod. Mange drenge har i de forløbne 50 år båret vort grønne tørklæde og vore standere.

Det er en mærkedag for os i dag, og hvor vil vi med taknemmelighed tænke på de tre drenge, der den 11. januar 1910 tog beslutningen om at starte 1. Silkeborg trop. Silkeborg var dengang en lille by, men alligevel kom spejderarbejdet hertil før til så mange andre større byer, så vi kan i dag kalde os provinsens ældste - og Danmarks næstældste trop.

Men starten var jo ikke nok, troppen skulle leve videre, og stadig vokse. Vi står derfor også i taknemmelighed til alle de mange spejdere og førere, der i de mange år har ført troppen videre i gode som i dårlige tider, og den eneste tak, men til gengæld også den bedste tak, vi kan give dem, er: stadig at føre troppen videre med alle dens mange minder og traditioner.

Jeg vil ønske for dig, at dette jubilæumsskrift vil bringe dig ligeså stor glæde, som det har bragt mig at arbejde med det. Tag det frem en gang imellem og læs i det, se hvad alle de »gamle spejdere« har skrevet og glæd dig over alle deres mange gode minder. Læs troppens historie, men frem for alt

sørg for at føre historien videre.....

Kurt.

Det danske spejderkorps
1. Silkeborg trop

1910 - 11.1 - 1960

.....

I november måned 1909 blev den første spire til spejderarbejdet i Danmark lagt, idet der blev startet en spejderpatrulje på Gl. Helle-
rup gymnasium, med korpsets nuværende spejderchef, Ove Holm, som dens
første patruljefører. Godt to måneder senere, den 11. januar 1910 kom
spejderbevægelsen til Silkeborg, og 1. Silkeborg trop blev startet.
Ideen til starten kom fra en lille flok drenge, der i et drengeblad, der
dengang udkom, havde læst en artikel om spejderarbejdet. Stifterne
var Ejner Schou, Flemming Schødt, Tage Helft og Viggo Sørensen. Natur-
ligvis var det ikke let for spejderne i begyndelsen at hævde sig i den
lille by. Det var jo noget ganske nyt. De opnåede ganske vist at vække
en vis opsigt og blev genstand for allehånde ironiske bemærkninger i
aviserne. Om starten skriver en af stifterne, Ejner Schou: »Silkeborg
spejdertrop blev stiftet i januar måned 1910. Vi var tre skolekamme-
rater, nemlig Tage Helft (f. Hansen), Flemming Schødt og undertegnede,
der abonnerede på et blad, der hed »Børnevennen«, og i dette blad læste
vi en dag, da vi gik hjem fra skole om spejderbevægelsen, der kort tid
i forvejen var oprettet i København efter engelsk mønster.

Det interesserede os straks, og uden hensyn til den ventende mid-
dagsmad blev vi enige om at »holde møde« om sagen med det samme. Og
så blev mødet holdt i købmand Elisa Jensen's baggård i Nygade (hjørnet
af Nygade og Søndergade), det var det nærmeste sted. Jeg husker endnu
tydeligt, der stod en stor tønne med korksmuld i, og efter, at vi
var blevet enige om, at der havde været vindruer i tønden, begyndte
mødet. Og her startedes Silkeborg spejderkorps, idet resultatet på
modet blev, at vi allerede samme dag skulle skaffe os vore forældres
tilladelse til at anskaffe »mundering« - dengang også indbefattet et
kosteskaft - og så få begyndt så hurtigt som muligt.

Det vakte naturligvis vild jubel, da det viste sig, at vi alle
havde opnået den ønskede tilladelse, og straks efter skolens ophør den
dag stormede vi trikotagehandler Madsens forretning (LL Madsen A/S,
Vestergade), hvor de selvfølgelig ikke kendte noget til en spejder-
uniform, men lovede at forsøge at skaffe den og spændingen var danske
afgjort på højdepunktet, da vi et par dage efter fik besked om, at nu
var uniformerne kommet. Det var en mærkedag.

Nu skulle det hele jo imidlertid organiseres, og tre var jo for lidt
til en patrulje. Vi måtte derfor omgående til at hverve nye venner for
sagen, og det gik forbavsende hurtigt. Straks da de fleste af vore kam-
merater så uniformen, var de parate. Jeg nævner Viggo og Hans Sørensen,
Poul og Søren Frich, Aage Neuchirk, Bjørn Mark og flere, som de første
spejdere i Silkeborg.

Vi fik straks et mødelokale hos redaktør Sørensen i en billard- stue og her holdt vi så vore møder en gang ugentlig. Særlig det første møde var stormende. Husk på, der skulle vælges patruljeførere og korporal (patrulje-assistent), og alle ville være noget. Langt om længe valgtes Viggo Sørensen til patruljefører og undertegnede til korporal, men da havde bølgerne også gået meget højt.

Samtidig ordnedes alt det øvrige, der hører til, og et kontingent a 50 øre pr. måned fastsattes. Hermed var Silkeborg spejdertrop færdig til at »optræde offentligt«, hvilket skete den følgende søndag, og jeg skal love for, der blev opløb i gaderne, da vi svingede om »Avisens« hjørne og ned ad Vestergade. Denne Silkeborg spejdertrops første tur gik over udsigtspunkterne og videre over Sindbjerg - Stoubjerg til Hårup og ad Århus landevejen hjem.

Vi manglede imidlertid i begyndelsen en voksen fører, idet det undertiden kneb med disciplinen, og vi måtte adskillige gange anvende den meget frygtede straf: »buksevand«.

Men også dette spørgsmål blev ordnet, idet en journalist Kampmann ved »Avisen« trådte til og overtog ledelsen. Da vi kort tid herefter fik forbindelse med spejdere i andre byer og Østjydske division oprettedes under ledelse af baron Rosenkrantz, »Sophiendal«, kom der rigtig liv i bevægelsen.«

Den her i byen startede trop vandt snart et godt og sikkert Grundlag at arbejde på, og blandt de mange dygtige førere, der ledede troppen i de første år kan nævnes journalist Kampmann og toldassistent Crone, der i september 1914 overtog ledelsen. Crone var en meget dygtig fører, der forstod at tage arbejdet på den rette måde. Allerede et halvt år efter sin indtræden i troppen arrangerede han den første divisions-turnering, der har været afholdt i Silkeborg, og troppen var i hans periode meget populær her i byen. I to år arbejdede spejderne under denne dygtige fører. Han fratrådte den 1. juli 1916 på grund af forflytelse, og han fik siden overdraget hvervet som stabschef i Midtjydske Division. - Han afløstes af trafikassistent Lui Erner.

På samme tid blev Østjydske division ophævet og erstattet af Nørrejske og Midtjyske division. 1. Silkeborg trop blev optaget i Midtjydske division, der fik den meget afholdte og dygtige kaptajn Torry Gredsted, den store rævejæger, til chef. Divisionen oprettede et organ for divisionens spejdere, »Ved lejrbalet«, der i en kort periode redigeredes af Fritz Egebjerg, 1. Silkeborg trop.

I november 1916 oprettedes på korpsets befaling et tropsråd, der bestod af interesserede borgere. Hr. redaktør Sophus Sørensen blev valgt til formand for dette råd, og redaktør Sophus Sørensen blev en af de mænd, der kom til at gøre mest for spejdersagen i Silkeborg. Hr. Lui Erner ofrede næsten hele sin fritid i troppens interesse og ham skyldes det sikkert, at troppen nåede den fine standard, som den nåede. Efter ham forsøgte flere forskellige sig som fører, men uden noget rigtigt held, indtil endelig Dalhoff-Larsen trådte til. Det var under hans førerskab, at troppen deltog i korpsets store turneringslejr ved Hindsgavl, hvor Midtjyske division opnåede højeste pointtal og vandt en silkedannebrogsfane, skænket af Sveriges Scoutförbund (det er iøvrigt fra denne lejr troppens råk stammer).

I september måned 1919 fratrådte Dalhoff-Larsen. I det næste halvår lededes troppen af et patruljeførerråd med Oscar Eriksen i spidsen. Den 29. marts 1920 overtog cand. pharm R. Esbak hvervet som tropsfører, og denne dag må vel nok regnes som en mærkedag i troppens historie. Esbak er uden tvivl den fører her i byen, der har gjort den bedste indsats i spejderarbejdet. På initiativ af divisionen deltes troppen i august 1921 i to troppe, 1. og 2. Silkeborg. 1. Silkeborg lededes af Esbak, der på dette tidspunkt var blevet udnævnt til kolonnechef, og 2. Silkeborg fik Oscar Eriksen til forer. I juni måned 1921 blev troppen alarmeret til assistance ved bekæmpelsen af en stor skovbrand, og den opnåede ved denne lejlighed en meget rosende omtale i byens blade. Ved Sct. Georgsparaden 1922 udnævntes Trier Sørensen (Floris) til fører for 1. Silkeborg trop. I februar 1923 ophævedes 2. Silkeborg trop, og medlemmerne optoges i 1. Silkeborg trop. Ved denne lejlighed fik kolonnechef Esbak overrakt korpsets hæderstegn og Trier Sørensen fik fortjenstmedaljen. Fru Esbak fik senere divisionens hæderstegn. I 1923 deltog troppen i korpsslejren ved Rold, hvor den vandt korpsets rævehale. Den 15. august 1923 fratrådte Trier Sørensen, og ledelsen overgik atter til kolonnechefen.

I maj 1927 afholdtes divisionens forårsturnering, under hvilken 1. Silkeborg trop vandt de 2 fineste præmier, korpsets sølvknappede rævehale for orienteringsløbet og Vissinggårdpokalen for den bedste samlede indsats. Den 27. september 1930 var en sorgens dag for troppen, idet troppens fører gennem mange år, herr R. Esbak på grund af bortrejse så sig nødsaget til at trække sig tilbage. De næste to år stod troppen uden fører og blev ledet af et førerråd, bestående af Knud Nedergård, Frede Hvidtved Larsen og Gunnar Nørgård, indtil Hans Henri Christiansen den 22. oktober 1932 overtog ledelsen. Allerede den 27. maj 1934 måtte Christiansen på grund af bortrejse overlade troppen til Ejnar Christiansen.

Den 11. marts blev der oprettet en ulveflok i tilknytning til troppen under ledelse af Lise Larsen. Den første «klaussekrig» mellem 6. Århus og 1. Silkeborg trop og flok. fandt sted i Århus, hvor Århus vandt »Store Klaus« og Silkeborg »Lille Klaus«.

25 års jubilæet den 11. jan. 1935 blev fejret med en stor spejderfest- og udstilling, som var meget vellykket. I 1955 havde korpset arrangeret en stor jubilæumslejr på Ermelundssletten i anledning af korpsets 25 års fødselsdag, heri deltog troppen med en ret stor mødeprocent.

I september 1935 rejste Ejner fra byen, og Johann Jessen (Jess) overtog troppen efter ham, men allerede i april 1936 rejste Jess, og Charles Stecher, (Chas) overtog troppen for en kortere periode, indtil Børge Jacobsen i oktober kom til byen og overtog den trop, han som lille dreng havde været medlem af. Troppens store og gamle drøm om eget hus gik i opfyldelse i 1936. Den 4. november indviedes vort hus på Lyngbygade 34, efter at vi i mange år havde haft til huse på Drewsensvej. Dette var et stort fremskridt, idet det gamle lokale var så uhyggeligt, at man mange gange var ret betænkelig ved at gå derop.

Under Børges ledelse voksede troppen hurtigt, og det blev snart aktuelt, at troppen egentlig burde deles. Dette skete den 1. januar 1937 altså på 1. Silkeborgs fødselsdag. En gammel spejder fra 1. Silkeborg, Svend Mouridsen, blev tropsfører for 2. Silkeborg trop, og i 1938 udnævntes Kai Gjerulff til tropsfører for 1. Silkeborg, idet Børge blev »forfremmet« til kolonnechef for Silkeborg kolonnen. Kai ledede troppen, til Knud Bang i maj 1939 overtog førerskabet.

De to troppe erhvervede i sommeren 1940 lejrpladsen »Åkrogen« ved Svejlbæk Færges, efter at man længe havde varet på jagt efter en ideel lejrplads for week-ends. Knud Bang rejste i september 1940, og troppen var atter uden fører, men så trådte Chas til for anden gang og hjalp troppen over en vanskelig periode, indtil Ib Pedersen i 1942 overtog føringen for en kortere tid. Efter Ib fulgte Robert Bach, også en af troppens gamle spejdere, og i juli 1944 blev Kai Kjær Laursen (Bette Kai) tropsfører.

Under den 2. Verdenskrig kom der trange tider for spejderne her i landet, og således også for 1. Silkeborg trop. Troppen deltog i Spejdernes frivillige Hjælpekorps og ydede en glimrende indsats i fædrelandets tjeneste. Krigen medførte også den kedelige ting for spejderkorpserne, at der blev udstedt uniformsforbud, således at alle møder og arrangementer kun kunne holdes i civil og i private hjem. Troppen deltog sammen med byens øvrige spejderkorps i indsamlingen til et bybanner, som blev skænket Silkeborg by i anledning af byens loo-års jubilæet i 1946.

Herbert Busch blev tropsfører den 26.8.46., og i hans tid deltog troppen i 1946 i korpsslejren ved Ermelunden. Han fratrådte den 6.9.47, og efterfulgtes af Holger Nielsen, der virkede indtil sin død i december 48. Herefter blev troppen ledet af et fører råd med Herbert som leder, indtil Børge Jacobsen i 1949 for anden gang overtog troppen. Han blev dygtig assisteret af tropsassistenten Anders Eriksen fra 1. Viborg, der læste her i byen, og disse to førere skabte »Rådsilden«, som stadigvæk lever.

Da Børge Jacobsen fratrådte som tropsfører for helt at hellige sig arbejdet som divisionschef for St. Blicher divisionen, som lige var blevet oprettet, blev Per Ehler Møller i begyndelse leder af fører rådet og senere tropsfører. I efteråret 1952 startede korpset sin landspatroljeturning, hvori der deltog ca. 750 patruljer. Hele turneringen var opbygget på et Afrikagrundlag. Første del hed »Kipanda«, hvilket betyder udvælgelsen. I vinterens løb fik de deltagende patruljer hver måned tilsendt en opgave, som skulle løses. Ved afslutningen blev der udtaget 60 patruljer, som forsatte i turneringens sidste del, »Wakamba«. Fra Silkeborg nåede Ørnene igennem begge turneringens faser og placerede sig som nr. 6 af landets patruljer.

Efter endt uddannelse rejste Per Ehler Møller fra byen, og J. B. Rasmussen (Ras) overtog troppen. I hans periode deltog troppen i den svenske korpsslejr, Orust i den svenske skærgård. Han fratrådte efter årsturneringen i 1956 i Paradislejren ved Virklund.

I det kommende halve år blev troppen ført videre af et førerråd under ledelse af Peter Olesen, Poul Martin Nielsen (Pylle) og Preben Niemann, indtil jeg i oktober 1956 overtog troppen. Samme år påbegyndte vi en omfattende ombygning af vort lokale, der efterhånden var saneringsmodent. Der blev lagt fjernvarme ind, og ved en forandring af rummene, blev der lavet større patrulje- og tropslokale.

Af de sidste tre års største arrangementer kommer i første række de tre sommerlejre. I 1957 var troppen på Bornholm og i 1958 deltog vi som 1. Arendals gæster i kredslejren i Telemarken i Norge, og endelig i år var vi værter for 1. Arendal i korpsets store jubilæumslejr ved Ebeltoft. Der har i det sidste år været afholdt en vellykket »forældrefest« på Ryekol, hvor forældrene opdelt i 6 patruljer var på et forældreløb. Troppen tæller i dag så mange spejdere, at man indtil videre desværre har måttet stoppe for tilgangen af nye spejdere, for at kunne modtage de nyoprykkede spejdere fra flokkene. Planerne for den nærmeste fremtid ser således ud: den 11. jan. holder troppen fødselsdagsfest i lokalet på Lyngbygade, og for at lette for den meget stramme økonomi afholder troppen spejderfest den 13. febr. sammen med 2. Silkeborg. Sommerlejren skal i år gå til Thurø i det fynske øhav.

Styrken er i dag: 5 patruljer (Falke - Ørne - Glenter - Ugler - Musvåger) med samlet 34 spejdere, 9 skovmænd og 7 førere. I alt 50 mand.

Silkeborg, den 5. januar 1960.

Kurt Rasmussen, TF.

Fra en af de »helt gamle« har vi modtaget følgende:

Jeg kan sige, at jeg altid med stor glæde tænker tilbage på mine drengedage i spejderkorpset, på det gode kammeratskab og på det frie liv i den dejlige natur omkring Silkeborg. Hvornår jeg kom ind i troppen, husker jeg ikke nøjagtigt, men det har vel været omkring 1916-17. Det var medens toldassistent Crone var tropsfører. Af de forskellige førere, vi siden havde, mindes jeg med særlig glæde cand.pharm. Esbach. Han var idealet af en fører, og det var et stort tab for Silkeborgspejderne, da han rejste fra byen for at blive apoteker i Ørsted. Af de mange sommerlejre, jeg har deltaget i, husker jeg især den store korpslejr ved Hindsgavl. Det var vist i 1919. Vi sejlede fra Århus til Middelfart i en af de små LIolsdampere, og de allerfleste af de raske spejderdrengene var søsyge. Alle lejrdelegerne i Hindsgavl var på en to dages tur til Dybbøl Skanser. Vi sejlede til Sønderborg i tre ret store dampere og marcherede over den gamle pontonbro ud i Dybbøl Skanser, hvor vi sov på den bare jord og under åben himmel om natten kun med et enkelt tæppe over. Jeg syntes dengang, at det var synd for mig, men da jeg senere blev soldat, opdagede jeg jo, at man kunne holde til ganske anderledes strabadser. For resten kan jeg her indføje, at jeg under militærtjenesten fik meget stor nytte af de kundskaber, jeg havde erhvervet mig som spejder, ikke mindst da jeg blev befalningsmand. Fra turen til Sønderborg, som jo på det tidspunkt endnu hørte til Tyskland, husker jeg, at der blev kastet sten efter os, og at enkelte af drengene måtte under lugebehandling. Men de dansksindede dernede modtog os med stor begejstring. De viftede med Dannebrogssflag til os fra haver og vinduer, og de pikkelhuebærende tyske betjente havde travlt med at prøve på at forpurre disse udslag af kærlighed til Danmark. Selv måtte vi ikke have Dannebrogssflag med derned.

Af andre lejre husker jeg jamboreen i Ermelunden ved København. Det var den helt store oplevelse at være sømmen med spejdere fra næsten hele verden.

Jeg ved ikke, om spejderne i Silkeborg endnu blæser på signalhorn. Det var vi meget ivrige til og jeg husker, at jeg »udlagde« »Det var en lørdag aften« for firetonet signalhorn, og at den gjorde voldsom lykke, når vi marcherede gennem Silkeborg gader og blæste den, så det gjaldede - og da navnlig lørdag aften. Jeg udtrådte af troppen i 1925, da jeg rejste fra byen.

Nu kan det vist være mere end rigeligt, og jeg vil derfor slutte med at gratulere min gamle trop med de 50 år og ønske for den, at den altid må være beredt.

Kjeld Egebjerg.

Fra spejderarbejde til Set. Georgs gildet:

Fra 1917 til 1925 var jeg spejder i 1. Silkeborg trop og har fra den tid kun gode minder: Trops- og weekendture i den smukke og for spejdersport ideelle omegn, sommerlejrene i Hvidbjerg ved Vejle fjord, på Hindsgavl med udflugt til Dybbøl skanser før genforeningen, i Mariager, på Palsgård ved Juelsminde og mange flere steder samt jamboreen i Ermelunden.

Når jeg nu tænker tiltage, tænker jeg også på det gode kammeratskab og sammenhold, der altid prægede i troppen, og som jeg senere har fundet igen i Set. Georgs gildet.

Af førerne betød kolonnechef Esbak mest for mig, han var et udmærket forbillede for os drenge. Da jeg i 1925 efter at have taget studentereksamen skulle forlade Silkeborg og dermed troppen, overrakte Esbak mig ved et tropsmøde en skovmandskniv med indskription »Fra 1. Silkeborg trop« til mine om troppen.

Arne Bojesen

Om den »første« lejr.

Den første store lejr, man deltager i som spejder, vil vel næsten altid stå med en vis nimbus og glans.

Sådan mindes jeg også mine oplevelser i den første store lejr, jeg deltog i, nemlig korpslejren i Hindsgavl i 1919.

Det var den hidtil største lejr, D. D. S. havde haft, med ca. 2000 spejdere. Midtjydske division sejlede samlet fra Århus med damper til ilid-delfart og ankom til Hindsgavl kl. 3. nat, hvor vi blev installeret i en lade til morgenen.

Jeg havde et par reglementerede sorte, uldne bukser på og stiftede for første gang bekendskab med, hvad det vil sige at sove i en dyngge avner.

De næste otte dage måtte jeg vandre rundt i et par sorte bukser, der strittede med lige så mange avner, som der er grannåle på et juletræ. - Det var hyggeligt.

I lejren var der en norsk trop, og flertallet af spejderne var rødhårede. Dog har jeg senere fået ændret denne folkløstiske fejltagelse. I lejren var der selvfølgelig bygget en latrin til samtlige spejdere. Den var meget, meget primitiv og uheldigvis knækkede en af »siddepindene« da en af vore kammerater fra 1. Silkeborg var på »das«, og han plumpede i graven.

Tænk hvor sådan en lugt kan hænge ved, og trods det, at vi ikke havde mange telte med, rømmede vi et af dem og overlod ham det. Sådan at han måtte sove i ensom majestæt i resten af tiden, vi var i lejren, men hvor han dog lugtede skrækkeligt.

Mange andre små morsomme tildragelser forekom selvfølgelig, men det er omtrent de samme i alle lejre.

Een stor oplevelse havde vi dog, ud over det almindelige. Vi var på en todages tur til Dybbøl, der dengang endnu var under tysk herredømme. Vi blev stuvet sammen i en ret stor damper i Middelfart og sejlet til Sønderborg. Herfra marcherede vi ud til Dybbøl Mølle og overnattede under åben himmel i de gamle skanser. Det var en så stor oplevelse, at den endnu står prentet i min erindring. På marchen fra Sønderborg til Dybbøl så vi mange danske hejse Dannebrog til ære for os, men det tyske politi gav hvert sted ordre til at stryge flaget. Et sted flagede man i haven, og da politibetjentene forlangte det taget ned, gik man ind i stuen og viftede med det ud af vinduet. Også dette blev stoppet af politiet, hvorefter man gik op på loftet og viftede ud af et tagvindue med Dannebrog. Så endelig opgav politiet at forfølge sagen.

Det er vel ikke nødvendigt at fortælle, at til vores reglementerede uniform hørte der stav (kosteskaf) og fløjte. Staven havde sin berettigelse, idet den blev benyttet til mange opgaver bl. a. som teltstang og til ophængning af gryder over vore ildsteder, men det er aldrig gået op for mig, hvorfor hver spejder skulle have en fløjte.

Mange andre lejre har jeg været med i, både trops- & korpslejre og endvidere i Jamboreen i 1924 på Ermelundssletten, men det er der sikkert andre, der vil skrive om.

Nu er alle spejderminder ikke udelukkende sommerlejre, amnge festlige trops- og week-ends med »tæveøvelser« fletter sig ind i mindernes krans.

Det første lokale, troppeholdet mode i, da jeg i 1918 blev spejder var i en billardstue under Silkeborg Avis. Senere fik vi et loft, hvor vi selv byggede skabe, borde og bænke.

Det var herlige dage og forhåbentlig er de oplevelser, som 1. Silkeborgs spejdere i dag får, lige så gode, lærerige og festlige, som i min tid, så jeg vil slutte med mine bedste ønsker for troppeholdet.

Tillykke med de 50. Peter Hvidtved Larsen.

»Grevens fejde«

I anledning af 1. Silkeborg trops 50 års jubilæum sender jeg mine bedste ønsker for troppen, idet jeg håber, at troppen ikke må blive »alderssvækket« i de kommende år, men stadig må få tilgang af drenge, som i taknemmelighed kan samle gode minder fra spejdertiden.

Når man tænker tilbage på sin spejdertid, vil man i hvert fald mellem mine »årgange« tænke på oplevelserne fra sommerlejrene og turneringerne og enkelte week-endlejre, og det er navnlig de første ture, der har sat sig mest fast i hukommelsen. I mit første spejderår deltog jeg i »Grevens fejde« i Rold skov i sommeren 1922, hvor jyderne kæmpede mod de talmæssigt stærkere københavnere under den daværende korpschef ritmester Lembekes overopsyn. Kampene varede i to døgn, og vi skulle bivakuere i skovene, men det blev ikke til megen søvn, hvilket forårsagede, at en af vore spejdere faldt i søvn stående ved paraden bagefter.

»Grevens fejde« var indledning til korpslejren. Vi slog vore telte op i en grusgrav, som kunne suge al regnvandet til sig og holde teltunderlaget tørt. Derimod havde nogle spejdere fra Czekoslovakiet valgt den saftige og bløde græs-bund ved Økso som teltplads, den var også meget tiltalende i solskin, men nogle regnskyl fik alt til at svømme inde i teltene.

I de forskellige konkurrencer, vi deltog i, fik 1. Silkeborg trop præmie for bl.a. blæsning i signalhorn. Altmuligmandsopgaven, hvor man skulle sy et par bukser og tildanne et økseskaft, vandtes af Kai Sørensen, Silkeborg.

På en åben plads i skoven havde vi en aften et meget stort lejrbrål med underholdning, som blev ledet af Vilh. Bjerregård, der senere rejste til Amerika.

Vor divisionschef var forfatteren Torry Gredsted, som alle kender fra drengebøgerne.

Her i Silkeborg vil »vi fra tyverne« sikkert huske vor kolonnechef, afdøde apoteker Esbak bedst. Han deltog i alle ture, og selv om han ikke var helt ung, tog han strabadserne med. Vi er mange, som er ham megen tak skyldig for det store arbejde, han udførte, og for den gæstfrihed, man modtog i hjemmet. Her var det lige modsat af det »åbne hus«, man taler om i dag. Da var der »åbent hus« hver dag undtagen mandag (det var biografdag).

Når man har fået nogle af sine oplevelser skrevet ned, ser de måske ikke ud af så, på papiret for andre, men billedet, som dannes i en ti-årig drengs hjerne, vil altid blive stående som et af de bedste minder blandt gode spejderkammerater.

Frede Hvidtved Larsen.

Fra »trediverne«.

Det hænder af og til, at nogle af os, der var spejdere i 1. Silkeborg trop i trediverne, mødes, og næsten altid falder samtalen også på forårsturnering.

Denne årligt tilbagevendende begivenhed var ikke alene en prøve på praktiske færdigheder, men også - og ikke mindst - på god spejdertradition og sammenhold.

Hvad der betød meget for mig var, at troppen som helhed var præget af den rette spejderånd. Når vi udasede drog hjem fra disse dyster, var humøret altid højt. Var der »sølvtoj« til den gamle grønne stander, som dengang endnu fulgte os, måtte vi anstrenge os, for at forsvare standarden til næste år og helst forbedre den, og var det andre troppe, der havde hævdet sig bedre end vor, var beslutningen allerede taget, inden den sidste lejrparade var slut, om hurtigst muligt at komme iltang med træningen for ihvertfald at blive bedre placeret næste gang, Pvlidtjydske division kaldte til turnering i St. bededagsferien.

Denne tilbagevendende begivenhed var en akse, hvorom mange af vore tanker og vort arbejde drejede sig. Den var med til at skabe tradition -sammenhold og initiativ.

Det er mit ønske på 50 årsdagen, at disse egenskaber forsat må være i højsædet i 1. Silkeborg trop, som jeg altid mindes med glade og taknemmelighed.

Henning P. Hammer Nibro.

De mange Kai'er.

Er der virkelig gået 15 år siden jeg var tropsfører i 1. Silkeborg trop?

Det må jo være tilfældet, idet vi i 1945 fejrede 35-års dagen med en lille førerfest på Søholtallem . Dagen blev på grund af krigen kun fejret i det små, dog udsendtes et jubilæumsnummer af SPUL med en oversigt over tropperes historie.

Jeg er selv optaget i 1. Silkeborg trop i 1934. På denne tid havde vi tropslokale i en baggård på Drewsensvej overfor godsbanegården.

Tropen var meget rig på spejdere med navnet Kai. Vi var hele tre, den største fik tilnavnet Store Kai, den anden hed blot Kai, og den mindste (det var mig) fik tilnavnet Bette Kai.

Dette navn er der nok nogle stykker, der kender mig under endnu. Det er trængt så langt østpå som til København. Ja i Sct. Georgsgildet her kaldes min kone endog for Bette Kai.

At genkalde et par enkelte erindringer fra min tid i Silkeborg, er faktisk svært. Straks tårner et væld af hændelser sig op. Jeg husker således den første spejderfest, jeg var med til. Min opgave var i en sketch, hvor alverdens spejdere defilerede forbi en patrulje på lejr, at representers indianere. Og denne replik, jeg fik tildelt, husker jeg den dag i dag: I undrer jer, det skal I ikke, vi spejdere er alle kammerater.

Ja, jeg misundte jer mange gange, da jeg stod som aktiv fører her i København. Når vi skulle på tur med vore spejdere, skulle vi som regel sidde i et S-tog i lige ved en time, og dernæst vandre flere kilometer for øvelsen kunne begynde. Når vi skulle hjem, foregik det hele i omvendt orden. I andre er på få hundrede meter dybt inde i en af Silkeborg skovene. Det er en stor fordel, som I bor tænke på næste gang, skal på tur.

Jeg mindes også meget tydeligt en hændelse fravandrelejre på Bornholm. Det var før krigen, og på det tidspunkt var det ligesom nu moderne at tygge tyggegummi. En klike af de mere drevne gutter havde lært nogle af de mindre at sætte tyggegummiet bag ørerne, når de ikke gad tygge på det. De havde det så ved hånden, når de igen fik lyst. Men for en enkelt gik det ikke så godt, han blev efterhånden hudløs bag ørerne, tyggegummiet satte sig fast, og han måtte ind i samariterteltet og have det fjernet med opløsende midler. Ørerne beholdt han dog.

Jeg slutter med disse få træk og ønsker jer tillykke med jubilæet og god fremgang i det næste halve århundrede.

Kai Kjær Laursen (Bette Kai)

Fra de fem »mørket? år.

Minderne fra denne tid er ikke de store arrangementer som jamboretter og korpslejre, som I kender i dag. Større lejre var forbudt, og vi måtte nøjes med kolonneturneringer og sommerlejre tropsvis. Det resulterede dog ikke i mindre interesse for spejderarbejdet, og vanskelighederne styrkede vel tværtimod sammenholdet inden for tropen.

Robert Bach.

Påskehike i forrygende snestorm.

Allerførst vil jeg ønske 1. Silkeborg tillykke med de 50 år, hvor troppen har givet mange, mange drenge store og rige minder - og gode venner for hele livet - år, hvor skiftende førere gennem leg og øvelser har lært drengene den virkelige mening med spejderbevægelsen. Skal jeg fortælle lidt om minder fra min spejdertid - ja, så kan jeg sige, at jeg har en lang kæde af minder og oplevelser - og man føler jo både taknemmelighed og gæld til spejderbevægelsen og de førere, der ville ofre tiden og arbejdet.

Hvem husker ikke jubilæumslejren i 1935 - de dejlige sommerlejre »Salling rundt« i øsende regn, men højt humør - lejren ved Hald - Bornholm - og mange flere - hvem husker ikke de herlige forårsturneringer på »Sletten«, hvor vi til sidst, inden divisionen blev, var 88 patruljer. Påskehikene står for mig som nogle af de vanskeligste og hårdeste løb jeg nogensinde har deltaget i - et år startede vi 16 hold i forrygende snestorm - kun 8 hold gennemførte, og vi fra 1. Silkeborg blev nr. 2. Jeg kan fortælle, at vor tropsfører havde lovet os kaffe med boller, hvis vi kom først ind - det gjorde vi - og bagefter blev det sagt, at vi 4 fra 1. Silkeborg havde fortæret lige så mange boller, som et kaffeselskab på 30, der sad i tilstødende lokaler - men så må jeg også fortælle, at det eneste vi så af spiseligt i ca. 2 døgn, var en due, som vi stegte indpakket i ler, og tænk, tænderne løb i vand - og så spiste dommerne den med Kai Thuesen, Århus, i spidsen, jeg har aldrig tilgivet ham.

Ja, jeg kunne blive ved at fortælle minder fra tiden som spejder, og en kort tid som fører i troppen, men jeg vil slutte med at ønske for troppen, at den må vokse sig stor og stærk, at mange drenge vil slutte op om 1. Silkeborg, og få den rette forståelse af BP's tanker og idealer - at troppen aldrig må mangle førere.

Endnu engang hjertelig tillykke til min gamle trop og tak.

Kai Gjerulff.

1. S I L K E B O R G
koldt eller hedt
vi er beredt
H U E D A B A L.

har spejdere i 1. Silkeborg råbt i 40 år, og med tropsråbet har de svoret, at de ville VÆRE BEREDT.

Er **du** altid BEREDT?

En opmuntring til førerne.

Igennem to perioder var jeg tropsfører for 1. Silkeborg, det var nogle dejlige år - for mig.

Som tropsfører tænker man af og til på, om spejderne nu også har det godt i troppen, og om arbejdet vil bære frugt.

Mødeprocenten og spejdernes iver vil som regel være en god rettesnor for, hvordan drengene befinder sig, men ikke for, om arbejdet har den rette betydning.

For de tropsførere, der mangler svar på dette ret vigtige spørgsmål - og det er der sikkert en hel del af, der gør - vil jeg fortælle, hvordan jeg fik svar - 6 år efter, at jeg havde forladt troppen.

Jeg var i Silkeborg og kom op over torvet, her mødte jeg et par af spejderne »fra dengang«. Vi sludrede om løst og fast og selvfølgelig også om spejdertiden, og denne samtale beviste tydeligt, at spejdertiden havde haft den rigtige betydning for dem - men, kære førerkammerat hav tålmodighed, du får sikkert også svar engang.

Til lykke med jubilæet og de bedste ønsker for fremtiden.

Herbert Busch.

Vælg dit brænde til bålet ned omhu.

Det er nu godt 6 år siden, jeg forlod troppen, så kun få af jer kender mig, og jeg har kun haft lejlighed til nu og da at følge jeres færd, men dog er min 1. Silkeborg tid stadig en del af min daglige tilværelse. Atter og atter tager jeg de rige minder fra 13 års ulve-og spejderarbejder frem - og længes tilbage.

Ved tropperes 50 års fødselsdag vil jeg gerne yde mit lille bidrag og dertil knytte mine bedste ønsker for de kommende år.

Det er skik og brug, at man ved sådanne lejligheder vender et par blade i dagbogen og finder de store begivenheder op til eksempel. Disse blegner imidlertid hurtigt i erindringen, og tilbage bliver det, der har særlig værdi, nemlig de venskaber, der besegles ved et ulmende bål en sen nat i sommerlejren, det kammeratskab og sammenhold som et hårdt turneringsløb i forrygende snestorm skaber i en patrulje, og de hyggelige aftener hvor førerne tilrettelægger det daglige arbejde, kort sagt de små episoder og tilbagevendende begivenheder. Det er dem, der giver en trop og en flok sit præg - skaber de traditioner, som det er jeres opgave at holde i hævd og føre videre.

En traditionsrig historie er ikke nok, og laurbær hviler man kun dårligt på, der skal bygges videre. Jeres førere har erfaringerne, men kun ved at stå sammen og ved hver især at bære sit lille stykke brænde valgt med omhu til bålet, kan flammen holdes klar og dermed slutte ringen. Hvis blot een lægger vådt træ, ryger bålet, og nogle skjules af røgen - ringen er brudt. Tillykke med dagen og god jagt fremover.

Poul Østergård Christensen (Pim)

Fra »Kipanda« til »Wakamba«.

I efteråret 1952 startede korpset sin landspatroljeturning, hvori deltog ca. 750 patruljer. Hele turneringen var opbygget på et Afrika grundlag, første del hed »Kipanda«, hvilket betyder udvælgelsen. I vinterens løb fik vi hver måned forskellige opgaver, som skulle være løst til en bestemt tid. Disse opgaver var mest indendørsopgaver så som knobtavler, udskæring af amuletter og budstikke. Dog den sidste opgave var en hike. Ørnepatruljen, som jeg var patruljefører for, klarede alle opgaverne i første del. Blandt dem, der nåede så langt, blev de 60 bedste udtaget og fik adgang til anden del, en fire dages lejr i sommerferien ved Åbenrå. Lejren kaldtes »Wakamba«, det vil sige kampen blandt de udvalgte. Min patrulje var heldig og slap gennem nåleøjjet, og det er denne tur, jeg vil fortælle om.

Efter en lang rejse kom min patrulje på 8 mand sammen med mange andre patruljer onsdag den 29. juli om eftermiddagen til Åbenrå banegård. Efter at have afleveret bagagen, gik vi ud til lejrpladsen, ca. 5 km hvor vi fik anvist en plads. I et hjørne af den mark, hvor de 60 patruljer lå, var der lavet en negerlandsby med fire halmhytter. Det var Wakambastammens boplads og alle patruljerne var gæster hos stammen. Wakambaernes høvding, Tal Hajus, hvis borgerlige navn var Bill, var en lille tyk mand, som var sværtet sort, og iført et »billigt« kostume bestående af et bastskørt købt hos den stedlige blomsterhandler og over skuldrene et falmet, rødt tæppe, der ville have frydet en toreador. I dette negerkostume tog han ind til Åbenrå for at købs et par gummistøvler, ekspedienten fortrak ikke en mine, hvem kunne have gjort det efter? En beskrivelse af Tal Hajus er ikke tilstrækkelig til at man kan danne sig et billede af ham, han skal ses. I følge med Tal Hajus var stammens medicinmand Kabeero, en højsort herre iført spraglet slyngekappe og med en lang halskæde, bestående af fjer og dyreknogeter, dinglende på maven.

Onsdag aften var der lejrbrøl, der blev tændt af Tal Hajus himself. Efter at have tændt det, holdt han en velkomsttale til os europæere.

Næste formiddag indrettede vi vor lejrplads, og om eftermiddagen var der tikamp med megen svær orientering. En af opgaverne var at tænde brøl på sten ude midt i en bæk og få låget af en dåse med vand til at springe af. Ved aftenens lejrbrøl kom det til et forrygende opgør mellem Tal Hajus og Kabeero. Tal Hajus var venlig indstillet mod europæerne, mens Kabeero helst ville have set de til stedelevende europæere puttet i suppegryden. Tal Hajus fik den onde Kabeero jaget ud i junglen, som omgav lejren, men næste dag kom hævn.

Kabeero og hans tilhængere satte ild på en af landsbyens hytter og overfaldt en guldtransport og røvede guldet samt stammens klenodie »den blodrøde Assegaj«. De negre, som var blevet sårede, skulle vi forbinde og føre til det oprettede nødlazarat, og dagsprogrammet måtte så laves om. Vi fik nu at vide, at vi skulle forberede os til en fire og tyve timers hike. Vi var alle eftersøgningshold, som skulle på jagt efter den blodrøde assagaj og det røvede guld.

På denne måde startede hiken, og undervejs var der forskellige opgaver, bl.a. var vi ude på en lille ø i den såkaldte Nyasa Lake, for at komme derud måtte vi af med støvlerne, og da det blæste en smule, fik de mindste i patruljen en våd buksebag, et andet sted skulle en neger hejses op fra en grusgrav. Vel ankommet til overnatningsstedet skulle der bygges bivauk for natten og steges en kanin på spid.

Næste morgen skulle der bygges en sejldugsbåd, vort eksemplar var aldeles fortræffelig, medens en søspejder, som jeg husker, måtte vade i land, da hans båd sank, man kan med rette sige: »det sidste suk i bølgen og det stolte skib gik ned«. Efter en længere jagt fandt vi en forladt guldmine med slutningsopgaven, og endelig gik det tilbage til lejren, men hvil blev der ikke noget af, vi måtte straks i gang med små opgaver på lejrpladsen f. eks. sandkagebagning i gløder. Ligeledes skulle hver patrulje snitte en træperle ud, som skulle samles med alle de andres og trækkes på en kæde, som skulle overrækkes Tal Hajus ved afslutningen som tak for hans gæstfrihed mod os.

Om aftenen samledes vi til lejrbrål. Da lød pludselig Købeeros stemme gennem æteren, den skød sig frem gennem mørket fra urskovens høje træer som en mystisk orakel-røst. Kort efter var lejren i fuld aktivitet, og dens mandskab søgte ud i den mørke skov, hvor der spredt rundt om på 8 steder ved et flammende brål sad en medicinmand og uddelte indviende perler til de hold, der kunne frem dertil. Med de indsamlede perler skulle vi, når midnatstimen var inde, vise os ved et bestemt sted, hvor et dødningshoved med korslagte ben som på en Giftflaske lyste i mørket. Assegajer, hvis blade var dyppet i fosfor, viste vej frem gennem mørket, hvor der lød skrig og latter, og hvor kraniet dæmonisk virkede ved ildøjne. Det var en rædselsfuld vandring, inden vi nåede frem til den dybe slugt med to store brændende brål, og hvor tan-tamens lyd blandede sig med det knitrende brænde.

Ledsaget af fakkeltænder kom nu Kabeero til syne, og efter en tale overrakte han vinderre af natløbet »Den blodrøde Assegaj«. Tal Hajus, der stod ved siden af var henrykt, forsoningen var sket. Derefter blev turneringen erklæret for slut.

Næste formiddag skulle lejren være brudt, og albagagen skulle være samlet på pladsen foran førerteltene inden kl. 10, for da skulle der være afslutningsparade med præmieuddeling. Vi placerede, os som nummer 6 af samtlige patruljer og fik som præmie en miniature neger tam-tam.

Da præmieuddelingen var forbi, gik eller rettere slæbte vi os ind til Åbenrå for at komme med toget hjem for i de næste otte dage at pleje vore vabler. Trods alle genvordigheder vil jeg altid huske Wakambaen som den bedste oplevelse, jeg endnu har haft. Det var en turnering, som indeholdt det enhver lille spejder går og drømmer om.

Det var en turnering, men det var også en tur, hvor patruljens sammenhold blev styrket, og der blev knyttet venskab med andre patruljer.

Wakamba ja - Wakamba ja
en kamp i klasse A.

Peter Olesen.

Indlæggene til dette jubilæumsskrift er fremkommet ved henvendelse til artiklernes forfattere.
red.

En tidligere tropsfører der nu opholder sig i Svejts skriver:

Når tankerne går tilbage til oplevelser fra spejdertiden myldrer der så meget frem, at det ville være umuligt at fortælle blot en lille del deraf i et overskueligt tidsrum - endsige nedskrive.

Det, der gør størst indtryk og derfor også først dukker frem i erindringen er vel begivenheder som jamboreer. I Frankrig 1 1947 var den største oplevelse indvielsesparaden på grund af en tropisk hede, som dagen igennem havde plaget lejre og næsten forvandlet paradepladsen til en ørken, afholdtes åbningshøjtideligheden ved midnatstide. Tusinder af spejdere myldrede frem med fakler og de lande, der tidligere havde haft jamboreer var symboliseret ved deres specielle kendetegn, bl.a. for Holland en vejrmølle, og for Danmark et vikingskib. Vikingskibet var monteret på en militær lastbil og føreren sad så langt nede, at han intet kunne se. Dels for at der skulle være noget ægte dansk om bord og for at forhindre kollisioner, var skibet bemanded med nogle danske spejdere, som vel næppe nogensinde glemmer den »sejltur«.

Trods alle store lejre med parader og festlige kæmpelejrål er det patruljen jeg mindes med størst glæde, sammen i det daglige, i forårsturnering når det gjalt om at sikre sig en plads blandt de bedste, men ikke mindst når patruljen tog på tur alene ud for at udforske omegnen, slå lejr på et ukendt sted og til slut drøfte dagens oplevelser ved lejrbålet.

Per Ehlern - Møller

T A K T A K T A K T A K T A K T A K T A K T A K

siger vi til alle de mange gamle spejdere, der trods juletravlhed har hjulpet os med at gøre planen om dette jubilæumsskrift til virkelighed. Det har glædet os meget at læse jeres indlæg, og det har samtidig opmuntret os og givet os inspiration og impulser til videre arbejde.

Endelig en tak fordi indlægene (Trods den kort frist) kom rettidigt.

-red.

Lidt historie om tropsbladene:

Af sådanne har troppen gennem tiderne haft tre forskellige, nemlig:

1. »Huadabal« efter trappens råb i 1920
2. »Vær Beredt«, der udkom 1 1928 - 30 under Esbak.

Det var rigtig trykt og havde annoncer og meget mere.

3. »SPUL« som troppen selv har duplikeret.

Et lille hjertesuk:

Skulle der være nuværende eller gamle spejder som ligger inde med gamle dagbøger billeder eller tropsblade som de ikke længere har plads til, er vi meget interesseret i at få disse. Vore gamle »kultur minder« er meget få.

Kurt.

Da jeg begyndte(i 1945)

var der meget, der var helt anderledes end nu, man kunne f.eks. ikke købe en uniform eller andet spejderudstyr. Min første ulveuniform bestod af en lærreds-bluse, der var sort. Det nærmeste, jeg kunne komme den »reglementerede uniform«. Men jeg var glad for den - og jeg har den endnu.

Min største oplevelse som ulveunge var vel nok den at starte hvid bande, da jeg blev bandefører for 8 ulveunger, der skulle være i den bande, syntes jeg, at jeg ejede det halve kongerige. - Nu kan jeg godt se, at det egentlig ikke var tilfældet - - - men hvad skulle jeg også med det; jeg havde jo hvid bande. - - - Som bandefører fik jeg engang en flyvetur, hvilket var lidt af en sensation dengang. Min bande blev nr. 2 ved et løb i Karup, og bande- og patruljeførere for de to bedste bander og patruljer blev belønnet med en flyvetur i en KZ-4 (Medlemmerne stod så nede på jorden og så til i stor beundring)

Nej, sådan en gevinst får I ikke i dag, men I er jo heller ikke - - -

Spejder blev jeg i februar 1947, og ulveoprykkelsen foregik i snestorm, - bagefter havde vi en »tærveøvelse«, og vi »spejdere,, bankede ulveungerne. Jeg kom i Falke, og sammen med mig min gode ven Knud. Vi havde fulgtes ad fra den første dag i flokken (dengang var der kun een flok), og vore veje skiltes først, da vi blev patruljeførere for hver sin patrulje, men venskabet har holdt og holder stadig. Jeg husker endnu min patruljefører, Bent Skov, og særlig husker jeg, hvor stærkt han kunne løbe. Og var der en ting, jeg ikke kunne (troede jeg da), så var det at løbe. Dengang var jeg lidt (meget) tyk, men det blev løbet af siden hen.

Hvor jeg mindes denne tid - den kunne til tider være drøj, og humøret kunne være langt nede, så man havde mest lyst til at vende det hele ryggen - men heldigvis var der altid en god kammerat eller forældre, der skubbede på, når det kneb.

Som spejder var jeg flere gange med ulveungerne i lejr som hjælper, vi var tre: Jørgen Berg, Knud Overgaard og jeg - vi dannede tilsammen »Vimmer-patruljen« - navnet opstod, fordi Knud var en mester i at vimre --- Vi tre »Vimmer« var alle i Falkene, men blev senere patruljeførere for hver sin patrulje: Jørgen for Falke, Knud for Høge og jeg for Ørne. I Glenter var Hugo dengang patruljefører, og vi fire opbyggede et godt og solidt sammenhold. Jeg fristes her let til at tænke på de mange glade minder fra den tid, men pladsen og tiden er ikke dertil. At det er gode minder, jeg har fra den tid, kan lettest bevises ved, at jeg stadig er spejder.

Efter patruljeførertiden blev jeg skovmand, og dermed begyndte et nyt afsnit i min spejdertid. Ras var dengang tropsfører og jeg tænker med taknemmelighed på ham og hans dejlige skovmandsmøder. Senere kom der to år som tropsassistent sammen med Per og Pim - også disse to år vil jeg nødtigt have undværet. I min soldatertid fik jeg brug for mine spejderfærdigheder, men på en lidt anden måde. Desværre var jeg soldat helt ovre i København, så på grund af den store afstand kunne jeg ikke følge troppen - men det gav blot min længsel efter 1. Silkeborg og hvad dertil hørte endnu større styrke, og min glæde var stor, da det blev mig muligt at komme tilbage.

Om denne periode vil jeg kun sige, at disse foreløbig 3½ år har været en del af mit daglige liv - det har givet mig en del sorger - men langt flere glæder - og jeg er lykkelig over, at jeg endnu kan være med, og jeg glæder mig meget hver gang, vi skal mødes. Det har været tre gode, travle men uhyre lærerige og interessante år, og jeg skylder alle de tropsassistenter og »ældre« førere, der har hjulpet mig mod det mål, vi har sat for troppen. Tak Børge, Herbert, Robert, Svend Andersen, Heerfordt og mange, mange flere, tak tropsråd for aldrig svigtende interesse og for den megen venlighed - tak til Jer, Pylle, Eivind, Ove, Knud, Lars, Kai, Hans, Jørgen, Jens og alle skovmændene, I har aldrig været bange for at tage fat, og jeg glæder mig over det gode samarbejde.

Til slut vil jeg ønske for alle I spejdere, at I altid må gå til arbejdet med den rette spejderånd, og at kammeratskabet altid må sidde i højsædet i vor trop, så vor gamle trop stadig må have sundt blod i årerne.

Kurt.

Børge Jacobsen:

Som en af de gamle spejdere, der i en længere årrække har haft forbindelse med 1. Silkeborg trop vil også jeg gerne på 50 årsdagen overbringe min hilsen og lykønskning.

Jeg kom ind i 1. Silkeborg i 1922 i Regnar Esbaks førertid - vi var mange små jævnaldrende spejder, der kom ind samtidig - og 4. patrulje under patruljefører Peter Hvidtved Larsen fik kælenavnet »Børnehaven«, og da det var en kæmpepatrulje, af ganske små spejdere fik vi overladt det store runde telt - der blev kaldt »cirkusteltet«.

De år i troppen under Regnar Esbaks ledelse fik uendelig stor betydning for os spejdere, og der er ikke tvivl om, at mange af os fra perioden 1920 - 30 med taknemmelighed vil mindes hr. og fru Esbak og deres hjem for det, de var for troppen dengang.

For mig fik det den betydning, at valgsproget »Een gang spejder - altid spejder« blev til virkelighed, idet jeg, da jeg rejste fra Silkeborg kom ind i spejderarbejde i Århus og i England, og da jeg i 1936 vendte hjem overtog jeg ledelsen af min gamle trop i et par år - for senere igen at vende tilbage i årene 1949 - 1951 og med en stadig kontakt til troppen dels som KC - dels som DC dels som fader til 3 drenge - der i en årrække har været ulveunger og spejdere i troppen, og min hilsen og lykønskning sendes derfor til alle gamle spejderkammerater, til tropperes nuværende spejdere og ulveunger og til de førere, der gennem de 50 år har gjort deres til, at livet i 1. Silkeborg trop og flokke har været til gavn og glæde for de mange drenge, der i tidens løb har været med i troppen eller ulveflokkene, og så håber vi at se rigtig mange gamle 1. Silkeborg-spejdere mødes til vort jubilæumsgensyn den 11. og 12. juni 1960.

Venlig spejderhilsen, Børge Jacobsen.

10. okt. 1953 - 1 maj 1956:

Da Per Ehler Møller i oktober 53 p.gr.a. sin civile uddannelse måtte opgive sin førergerning indvilligede jeg med glæde i at overtage ledelsen af troppen. Jeg husker mange rare stunder og med glæde går jeg mit billedalbum igennem og lader tankerne gå tilbage til mangt et hyggeligt tropsmøde, til mangt et møde »ved rådsilden«, - Nordpolsfærder hvor vi i så forrygende snestorm havde vanskeligt ved at holde sammen på patruljerne, mens vi masede os vej frem til »Nordpolen«, og hvor vi så fik istapperne og lemmerne tøet op til næstedagens traditionelle patruljeløb. - Jeg mindes vor »store« sommerlejr i 1955, da vi med G3teborgdistriktet havde vor sommerlejr i den svenske skærgård. I. Iest indtryk har vel nok 1. Silkeborgs traditionsrige Sct. Georgs parade gjort på mig. Af hjælpere må jeg nævne f.eks. Ib Agerskov og Kurt Rasmussen. Troppen voksede stærkt, de store årgange trængte sig på. Efter Kurts soldatertid var det ganske naturligt, at lade ham føre arbejdet videre. Der var gode takter i troppen en fod spejdertrop, hvor godt kammeratskab - ingen tobaksrygning, og en nobel omgangstone var en ganske naturlig ting.

Den 1.1.60 RAS